

og endelig skulle Vædringsforslagene under Nr. 31 og 32 ombettes saaledes, at Nr. 31 bliver Nr. 32, og Nr. 32 bliver Nr. 31.

Lovforslagets Paragraffer samt de stillede Vædringsforslag fattes under Forhandling under et.

Ordføreren (Vossén): Med Hensyn til det almindelige Synspunkt, hvorunder Udvalget har behandlet det foreliggende Lovforslag, skal jeg i alt væsentligt henbise til, hvad derom er udtalt i Betænkningen henholdsvis paa Udvalgets Vegne eller paa et Flertal af Udvalgets Vegne. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at Tendensen har været at lette Sygefæstene saa meget som muligt, at overlade dem en saa stor Frihed som muligt i deres Virksomhed, alt støttet paa den Erfaring, der er indhentet, at man fra Sygefæsternes Side har været noget ængstelig over for de stærke Forpligtelser, som Regeringsforslaget tilstødte at paalægge dem. For øvrigt skal jeg kun udtale, at det er lykkedes under Forhandlingen af Sagen at nærme de modstaaende Anskuelser meget til hinanden, saa at, som ærede Medlemmer ville se, Uoverensstemmelse er indskrænket til forholdsvis saa og mindre betydelige Ting, saa at det maatte kunne ventes og haabes, at det ikke maa blive alt for vanskeligt at naa til en endelig Afgørelse af Sagen.

Idet jeg gaar over til Vædringsforslagene, behøver jeg ikke at omtale noget af de under Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 og 8 stillede Vædringsforslag. Forstaaelsen deraf fremgaar af Teksten, saa der vil næppe behøves nogen yderligere Forklaring hertil. Det første Punkt, hvorom der har været Uoverensstemmelse i Udvalget, er det, der omhandles i Vædringsforslagene under Nr. 9 og 10, der gaa ud paa at indføre en ny Paragraf i Loven, omhandler de meget omtalte Fabriksygefæst. Regeringsforslaget haaber uden Betingelser Afgang til Anerkendelse for saadanne Sygefæst, som ere knyttede til en enkelt Forretning. Det vides jo, at det er almindeligt, at en større Forretning indretter en Sygefæst for sine Arbejdere, altsaa en Sygefæst, som er indskrænket til denne Forretning. Forholdet ved saadanne Sygefæst er i Almindelighed saaledes, at den paagældende Arbejdsgiver eller Fabrikherre yder et Bidrag til denne Sygefæst, som altsaa kommer denne Forretnings Arbejdere til Gode. Der har ikke været ringe Tvivl om, hvorledes Loven skulde forholde sig over for saadanne Ræst. Der har været nogen Tendens til overhovedet

at nægte saadanne Ræst Anerkendelse, idet man maatte erkende, at de vare knyttede til en saa snæver Ræst, at der maaste kunne være adskilligt, der talte for overhovedet ikke at tage dem med. Udvalget har imidlertid ment, at det vilde være ubilligt ganske at udelade dem, idet man derved vilde affære en Opfordring til saadanne Arbejdsgivere og Fabrikherre til at imødekomme deres Arbejdere ved at støtte en Sygefæst for dem. Man har altsaa været enig om, at det ikke vilde være rigtigt at udelukke dem. Imidlertid har man ment, at nogle Betingelser burde knyttes til Anerkendelsen af saadanne Sygefæst, og hvilke disse Betingelser skulde være, ville ærede Medlemmer se, at Udvalget ikke ganske er blevet enig om. Flertallet, som stiller Vædringsforslaget under Nr. 10, mener, at naar man sletter sig, at en saadan Sygefæst, knyttet til en enkelt Forretning, i hvert Tilfælde lægger Magten i Generalforsamlingens Haand, altsaa i de interesserede Arbejdernes Haand, saa vil der være tilstrækkelig betryggende Sikkerhed imod mulige Misbrug. Jeg vil da straks minde om, at en saadan Afgørelse synes, forekommer det mig, at dele Spørgsmaalene nogenlunde lige til begge Sider. Paa den ene Side er denne Magt lagt i Generalforsamlingens Haand, og paa den anden Side vil man jo heller ikke kunne nægte, og Billighed bør ogsaa indrømme det, at den Arbejdsgiver, den Fabrikherre, som yder et klækkeligt Bidrag til en Sygefæst for sine Arbejdere, derigennem vil saa Afgang til at udøve Indflydelse paa den paagældende Generalforsamlingens Afgørelse. Det vil altsaa ligge dels i Fabrikherrens Haand, dels i Medlemmernes Haand at afgøre, hvor vidt en saadan Sygefæst bør anerkendes eller ikke. Thi det er jo klart, at kommer der en Strid op, og Afgørelsen paa Generalforsamlingen gaar Fabrikherren imod, saa staar det Fabrikherren frit for at drage sit Bidrag tilbage, og dermed vil jo Spørgsmaalet være afgjort i den Retning, at Ræsten vil komme ind under de almindelige Sygefæsters Bestemmelser. Det forekommer mig derfor, at der ved en saadan Regel som den i Vædringsforslaget under Nr. 10 er truffet tilstrækkelig Betryggelse imod Misbrug, der ellers kunde tænkes at finde Sted. Et Mindretal har opstillet nogle andre Betingelser, af hvilke de under Nr. 1 og 2 i Vædringsforslag under Nr. 9 stillede Betingelser synes mig at falde sammen, idet det er givet, at naar Generalforsamlingen har den øverste Myndighed til at afgøre Ræstens Anliggender, vil derunder ogsaa falde det at kunne bestemme Valget af Be-